

**“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (I Petru 2, 9)**

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 37 / 2023 Buletin trimestrial

Istoria Sărbătorii Acoperământului Maicii Domnului

Sărbătoarea *Acoperământului Maicii Domnului* de la 1 octombrie cinstește în mod deosebit arătarea Preasfintei Fecioare Maria petrecută în secolul al-X-lea în Biserica din Vlaherne. Cartierul Vlaherne din Constantinopol, locuit de vlahii veniți din Scithia Minor, a jucat un rol important în evlavia marială din Bizanț. Aceasta se datorează atât Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului – Vlahernitissa, cât și a prezenței aici a Acoperământului Maicii Domnului. Evenimentul amintit s-a petrecut în ziua de 1 octombrie a anului 911 când, în timpul unei privergheri de toată noaptea, pe la ora 4 dimineața, Maica Domnului s-a arătat ocrotind credincioșii adunați în biserică de frica unei invazii barbare. Prezenți la această slujbă, Sfântul Andrei cel Nebun pentru Hristos și ucenicul său, Epifanie, „au văzut pe Împărăteasa cerului, pe ocrotitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se, strălucind cu lumină și acoperind pe popor cu cinstitul său omofor, înconjurată de oști cerești și de mulțime de sfinți, care stăteau în haine albe cu cucernicie împrejurul ei; din care doi erau mai aleși, Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Evanghelistul Ioan. Iar cele cu umilință graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său Fiu și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: *„Împărate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău; și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește, și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine, și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și făgăduințele și-i izbăvește din toate nevoile și răutățile”*.

În tradiția greacă această minune a fost sărbătorită mai mult de către călugării din Sfântul Munte Athos. Cu timpul, a căpătat forma unei sărbători, devenind foarte cinstită în lumea slavă, cele mai vechi icoane ale Acoperământului Maicii Domnului datând din secolul al XII-lea. În picturile unor mănăstiri din țara noastră precum Sucevița, Hurezu, Polovragi și Govora găsim reprezentat Acoperământului Maicii Domnului, ceea ce indică faptul că această sărbătoare era cunoscută și la noi, chiar dacă s-a generalizat puțin mai târziu.

Primele biserici din țara noastră care au purtat hramul Acoperământul Maicii Domnului sunt atestate în secolul al XVIII-lea. Prima și cea mai cunoscută este biserica de lemn a Schitului Pocrov, ctitorită în anul 1714 de către fostul episcop de Roman, Pahomie. Acesta a închinat biserica din poiana unde a sihastrit sărbătorii dragi duhovnicului său, Mitropolitul Dimitrie al Rostovului. O altă biserică care a rămas în amintirea ținutului Năsăudului din Transilvania este a mănăstirii din Sîngeorz așezată în „Runcul Mănăstirii”, datând din anul 1746, care se presupune ca a purtat hramul Pocrovului. Această mănăstire de călugări, din nefericire, a fost incendiată de către

generalul Bukov și totodată a dispărut odată cu acest moment. În secolul al XIX-lea întâlnim același hram la biserica veche din parohia Baia I, Babadag-Tulcea, construită în anul 1845 și la biserica Mănăstirii Călugara-Caransebeș construită în anul 1861. La început de secol XX, primele biserici mai cunoscute din țara noastră care au primit ca hram sărbătoarea de la 1 octombrie sunt biserica cea nouă a Mănăstirii Saon începută în anul 1909 și biserica Mănăstirii Călugăreni construită în anul 1914.

În tradiția noastră populară, această sărbătoare este cunoscută sub numele de *Pocroave* (în slavonă „pocrov” care înseamnă vâl, acoperământ) și coincide de multe ori cu timpul când pământul se acoperă cu brumă sau cu zăpadă. De-a lungul vremii a căpătat o popularitate tot mai mare, astfel încât începând cu anul 2017 a fost trecută ca sărbătoare cu cruce roșie în calendarul Bisericii Ortodoxe Române, alături de celelalte praznice închinare Maicii Domnului. Această popularitate poate fi explicată și de practica liturgică din mănăstiri, unde se obișnuiește ca cel puțin o dată pe lună să se săvârșească slujba privegherii la Acoperământul Maicii Domnului. De asemenea, în rânduiala de rugăciune personală mulți duhovnici recomandă, mai ales la momente de încercare, citirea Acatistului Acoperământului care multora le aduce mângâiere și încurajare, dar și dobândirea celor de folos. Cu toate că semnificația istorică a sărbătorii este mai puțin înțeleasă, în evlavia credincioșilor Acoperământul Maicii Domnului este perceput ca fiind purtarea de grijă și ocrotirea Preasfintei Fecioarei pentru toți cei care îi cer ajutorul.

(Prostosinghel Ambrozie Ghinescu. Text preluat de pe site-ul www.doxologia.ro)

Icoana Maicii Domnului din Hawaii

Icoana, care o descrie pe Fecioara Maria ținând pruncul Iisus în brațe, este o replică a unei alte replici, dar calitățile sale vindecătoare sunt un adevăr. Icoana Iveron originală a Maicii Domnului se află în vechea Mănăstire Iveron de pe Muntele Athos, o peninsulă independentă, plină de mănăstiri ortodoxe, situată în afara Greciei. Tradiția monastică susține că a fost realizată chiar de către Sfântul Apostol Luca. O copie a icoanei a fost dusă la Montreal, Canada, în 1982, urmând ca la scurt timp să apară relatările despre izvorârea de mir, asemănător celui cu care miruiesc preoții ortodocși. Cu ani mai târziu, Biserica Societății Sofrino din Rusia a realizat o replică a Icoanei de la Iveron Montreal. Ea a intrat în posesia unui preot ortodox din Hawaii, dându-i-o unul dintre enoriașii săi în vara anului 2007.

Iată și un comunicat al Bisericii, care însoțește Icoana: “Era în octombrie 2007, pe când un credincios, Citețul Nectarios, a simțit un miros puternic de trandafiri provenind din zona în care Icoana era așezată în casa sa. Pe măsură ce s-a apropiat de zona cercetată, cu intenția de a descoperi sursa acelei arome puternice, a observat că Icoana Maicii Domnului, pe care el o primise cadou, era complet scăldată în mir frumos mirositor. După notificarea preotului paroh, icoana a fost adusă la biserică și a fost ștearsă și uscată complet. O slujbă de mijlocire a avut loc înaintea icoanei și, până la sfârșitul slujbei, Icoana era din nou scăldată în smirnă, biserica fiind umplută de parfumul de trandafiri. Din această zi, foarte mulți oameni din toate mediile etnice și religioase vin să venereze Icoana Maicii lui Dumnezeu și să ceară ajutorul

ei, pentru necazurile și lipsurile lor, precum și pentru bolile lor fizice și nevoile spirituale”.

În iunie 2008 Arhiepiscopul Kyrill, episcopul de San Francisco, al Bisericii Ortodoxe Ruse din afara Rusiei (ROCOR), a recunoscut-o oficial, ca fiind miraculoasă și autentică: „Icoana Iveron a Maicii Domnului, izvorătoare de mir” și s-a dat binecuvântarea să călătorească la diferite biserici și mănăstiri ortodoxe. Proprietarul icoanei, părintele Nectarie, a fost desemnat să fie gardianul ei.

În data de 12 Septembrie, Icoana Maicii Domnului din Hawaii a poposit și la biserica Sf. Dumitru din Manhattan, unde a fost întâmpinată de mulțime mare de credincioși din New York City.

Pildă de folos

De ce cinștim Sfânta Cruce

Se spune că la ora de religie, profesorul vorbea despre crucea și patimile Mântuitorului Iisus Hristos. Un elev se arată nedumerit: „De ce oamenii după atâta timp țin atât de mult la un instrument de tortură? Ei își pun pe pereți în casă crucea, o poartă la gât, o așează la porțile caselor. Nu ar fi mai potrivit un semn al învierii, decât unul al morții?”

Profesorul, văzând nedumerirea elevului, le poveste atunci o întâmplare: ”Bunicul și nepotul au ieșit într-un parc într-o iarnă. În parc era un lac, care la acea vreme era înghețat. Băiețelul nu rezistă tentației și pași pe gheața lucioasă. Ghița însă nu era atât de groasă și sub greutatea băiatului se sparse. Copilul căzu printre sloiuri în apă. Bunicul nu avu

altă soluție să-și salveze nepotul decât să-i întindă bastonul care-l ajuta la mers; în felul acesta, după oarecare efort, reuși să-l tragă afară din apa înghețată, îl înveli în paltonul său și-l duse repede acasă. Copilul își reveni repede după o baie caldă. Bătrânul însă nu rezistă sperieturii și la puțin timp, în seara aceea, făcu un infarct și muri. După înmormântare, așa cum era obiceiul, familia împărți hainele celui adormit celor nevoiași. Veni și rândul bastonului în care omul își sprijinise bătrânețile. Nepotul, însă, se opuse categoric ca bastonul să fie dat cuiva și ceru să fie lăsat lui. Le spusese părinților: Cu acest baston bunicul mi-a salvat viața, în timp ce pe a lui a pierdut-o; atât cât voi trăi, vreau să am cu mine bastonul acesta ca semn al iubirii sale față de mine!”

După această poveste, copiii au înțeles de ce creștinii cinstesc atât de mult acea bucată de lemn, crucea pe care și-a dat viața Mântuitorul Iisus Hristos.

Care este originea aromânilor? Scurtă istorie

În anul 980, o scrisoare a împăratului bizantin Vasile al II-lea Bulgaroctonul menționează pentru prima dată o denumire etnică necunoscută până atunci *Vlahi*, pe care o repetă într-un hrisov din 1020, vorbind despre „Vlahii de prin toată Bulgaria”. De atunci, acest cuvânt devine, în limba greacă, numele obișnuit al populației romanizate din nordul Greciei, precum și din sudul Albaniei, din Macedonia slavă și din Bulgaria, pentru a fi pus și valahilor din nordul Dunării în momentul în care interesul grecilor se va extinde până acolo.

Chiar și cronicarii bizantini confirmă semnificația etnică a acestui nume, explicând că cele două ramuri au aceeași origine romană. În prezent, spre exemplu, cuvântul german *Welsch* îi desemnează încă atât pe italieni, cât și pe francezi. În ceea ce-i privește pe latinii din Orient, pentru a-i diferenția, în limba germană se folosea *Wlach* pentru aromâni și *Wallach* pentru români, denumiri ieșite din uz actualmente în favoarea celor de *Rumänen* vs. *Aromunen* sau *Mazedo-Rumänen*.

Având în vedere că principala îndeletnicire a vlahilor a fost dintotdeauna creșterea oilor, cu timpul, în limbile balcanice, numele lor a devenit sinonim cu „cioban nomad”. Albanezii, care de asemenea spun *Vllah*, îi numesc uneori cu un cuvânt de origine turcă *Çoban* „cioban”. Cât îi privește pe aromâni (ca și dacoromânii) ei se numesc dintotdeauna cu un nume moștenit din latină *Romanus*. Varianta cea mai răspândită este astăzi *Armân*, *Arămân*, cu un *a* protetic specific limbii lor cu un *o* neaccentuat închis la *u*, și sincoparea lui, care nu este absolut obligatorie. Incontestabil, în ceea ce privește sistemele fonologic și morfologic, dar și vocabularul fundamental, înrudirea între română și aromână riscă să denatureze percepția raporturilor dintre cele două limbi, dacă nu ținem cont de absența oricărui contact între acestea timp de aproape o mie de ani.

Influența puternică, în special în domeniul lexical, a limbii slave, în primul caz, și a limbii grecești, în cel de-al doilea caz, este consecința cea mai vizibilă, dar nu și unica. Este evident că ambele limbi au cunoscut o dezvoltare autonomă într-un context diferit istoric, sub toate aspectele. De altfel, istoricii – atât români, cât și greci sau străini, cu rare excepții

– au plecat mereu de la postulatul că actualii aromâni sunt continuatorii vechii populații romanizate.

În timp ce majoritatea istoricilor sunt pentru originea autohtonă a vlahilor, aproape toți lingviștii români consideră că aceștia au venit de la nord de Dunăre. Opinia lor a fost urmată de savanții greci și occidentali, cu excepția partizanilor teoriei lui Robert Roesler, care consideră că dacoromânii sunt originari din sud. Lucru curios, atât autohtoniștii, cât și imigraționiștii invocă același argument: pretinsa „identitate” a dacoromânei și a aromânei care, după ei, nu s-ar putea explica decât printr-o conlocuire prelungită pe un teritoriu restrâns, în condiții de viață identică.

De fapt, între aromână și dacoromână nu poate fi vorba de *identitate*, ci doar de *concordanțe* structurale și materiale importante. Majoritatea acestor trăsături comune au fost dobândite înainte de secolul al VII-lea, cu toate acestea, dezvoltarea paralelă dar și independentă a continuat chiar și după această dată, în virtutea tendințelor comune moștenite.

Examinând mai de aproape pretinsa „identitate” a aromânei cu dacoromâna, putem observa următoarele: concordanțele sunt mai frapante în fonetică, unde pentru vocale există identitate de inventar (*a, e, i, o, u, ă, î*), cu diferențe în funcționarea lor. O caracteristică ce separă aromâna de celelalte dialecte este proteza lui *a-* înaintea consoanelor inițiale, mai ales *r, l* (ex: *armân/român*), fapt întâlnit și în greaca veche.

În ceea ce privește consoanele, celor 20 de foneme din dacoromână le corespund 30 în aromână, dintre care două împrumutate din greacă. De notat și diferența importantă și foarte veche în evoluția sunetelor *c, g + e, i* latine (*caelum, gelu*) în *ts, dz* în aromână (*țeru, dzeru*) și *c, g* în dacoromână (*cer, ger*). În conjugare există diferențe de structură și mai importante: astfel mai mult ca perfectul analitic în aromână (aveam cântată), îi corespunde cel sintetic în dacoromână (cântasem); există mari și numeroase diferențe la condițional și la viitor (uneori copiate în aromână după greacă), absente în dacoromână.

În *lexic*, diferențele sunt și mai mari. În fondul latin, printre cele 1628 cuvinte moștenite în aromână (cifrele sunt date după T. Papahagi în 1964) mai mult de o sută nu există în dacoromână, care însă posedă vreo 400 de cuvinte latine absente în aromână.

Aromânii în epoca modernă

Vorbind despre diaspora aromână în secolele XVIII și XIX, în epoca modernă, aromânii ne apar în principal grupați în jurul munților Pindului, cu ramificații în Thesalia, Epir și Albania. Continuau să crească mari turme de oi, se îndeletniceau de asemenea și cu comerțul și industria, iar târgurile lor erau din cele mai prospere din Balcani, unele devenind chiar importante centre de comerț. De asemenea, găsim și câțiva aromâni printre combatanții Eteriei în Principatele Române, pe lângă grecul Ipsilanti și românul Tudor Vladimirescu. Ne gândim mai ales la trei dintre ei care au cunoscut un sfârșit tragic: Iordaki Olimpiotul (foto dreapta), Iani Farmaki și serdarul Diamandi Giuvvara, fost comandant al arnăuților din București, trecut de partea lui Tudor.

Nu trebuie pierdut din vedere că dezvoltarea coloniilor aromâne din Serbia s-a produs mai târziu decât dezvoltarea coloniilor din Austria, Ungaria, Banat și Transilvania. În afara Principatelor Române – unde de altfel sunt mai puțin numeroși – emigranții aromâni s-au îndreptat mai ales spre țările Imperiului Austro-Ungar, mai ales cei din Moscopole.

Aromânii reprezentau, încă de la începutul secolului al XX-lea, ultima mare populație de

ciobani nesedentari și latinofoni din sub-estul european, una din ultimele societăți premechanice, trăind într-o regiune de mari tulburări, pe plan istoric, au avut efecte culturale și etnice ireversibile. Dacă-i găsim pe aromâni în toate meseriile, atât mari cât și mici, începând de la zidar, până la bijutier, există o profesie în care, pare-se, au avut un adevărat monopol, aceea de hangiu sau cârciumar. Jalonând drumul comerțului între Constantinopol și Viena, aromânii se specializaseră în posesia sau arendarea aproape a tuturor hanurilor, ce se aflau din loc în loc pe acel drum.

De asemenea, putem defini Macedonia drept spațiul pe care aromânii îl ocupau și care corespundea unei anumite realități geoculturale și geopolitice: sudul Bulgariei și al Iugoslaviei, Albania și Grecia (Epirul și Tesalia). Acest teritoriu reprezenta efectiv un ansamblu, fără îndoială instabil din punct de vedere geopolitic și istoric, dar omogen din punct de vedere geografic, oferind spații izolate definite, marcate, care nu se intersectau. Având în vedere tendințele și forțele centripete ale statelor moderne, asemenea aglomerări nu mai pot exista.

Despre aromâni trebuie știut că atât ei, cât și limba lor maternă există astăzi de două mii de ani. Tocmai de aceea se vorbește despre ei din secolul al X-lea, li se studiază de 200 de ani limba, care le este comparată cu altele, se scrie o literatură în aromână și pentru aromâni și nu doar pentru ei, se publică reviste, se fac emisiuni radio-difuzate sau televizate în aromână și, din nou accentuez, nu doar pentru aromâni. Limba lor le conferă conștiința lor etnolingvistică. De asemenea, aromânii care au avut dintotdeauna origini sud-dunărene, sunt și creștini ortodocși (ortodoxismul lor având specificul lui).

Ca personalități aromâne îi putem identifica scriitorul și prozatorul Ion Luca Caragiale, actorii Toma Caragiu, Ion Caramitru și Dan C. Mihăilescu, scriitorii Constantin Belimace, Gellu Naum, Ștefan Iosif, Octavian Goga, Nida Boga și, regizorii și scenariștii Sergiu Nicolaescu și Stere Gulea, filozoful Constantin Noica, scriitorul și traducătorul bibliei în română Gala Galaction, revoluționarul, creatorul de școală românească și scriitorul Ion Heliade-Rădulescu, poetul și omul de cultură Nicu Caranica. În domeniul științei îi întâlnim pe lingvistul Tache Papahagi, diplomatul și istoricul Neagu Djuvara, scriitorul, juristul și omul politic legionar Alexandru Ghica.

În afara Republicii Macedonia de Nord, pentru care prezența infimă a minorității aromâne nu reprezintă, probabil, un pericol politic, niciun stat balcanic n-a recunoscut până acum în mod oficial drepturile aromânilor ca minoritate lingvistică, etnică, națională (și aici nu vorbim despre cadru juridic, ci despre drepturile normale ale omului). Prin Comunitatea Europeană și prin Consiliul Europei, ambele instituții foarte atente la situația minorităților naționale, aromânilor le trebuie garantate un minimum de drepturi – căci grecii din Apulia au școli proprii, slovenii din Carinthia austriacă au și un liceu, tirolezii din sud au ziare, reviste, edituri, emisiuni radio și TV în limba germană, pentru a da numai câteva exemple. Într-o viitoare Europă comună, aromânii – indiferent pe ce parte a frontierei ar trăi (căci frontierele moderne au distrus spațiul natural de viață al aromânilor) – trebuie să obțină drepturi care să le definească statutul lor ca naționalitate de sine stătătoare.

(Autor: Maria Caranica. Text preluat de pe website-ul www.historia.ro)

DIN VIATA PAROHIEI

Botezuri

Mia Grace, fiica lui Ștefan Lucian Iacobescu și Mihaela Copil-Iacobescu (NYC)
 Maya, fiica lui Balasubramanian Nagarajan și Ioana Tănasă (NYC)
 Emily Marie, fiica lui Florin și Laura Elena Spînu (NYC)
 Anthony Landon, fiul lui Florin și Laura Elena Spînu (NYC)

Cununii

Petru Costin & Maria Vizdoaga (NYC)

Înmormântări

Gheorghe Costinescu (n. 1934)
 Margaret Bradford (n. 1939)

Parastase & pomeniri

Stela Mila & fam., parastas pentru soțul Haralambie
 Paula Bujgoli & fam., parastas pentru soțul Corneliu
 A. Stănică & fam., parastas pentru soția Sofia
 Elisabeta Mila, pomenire pentru soțul Ilie și toți cei adormiți din familie
 Ion Hinoveanu, parastas pentru soția Jana
 Pr. Traian & Avia Petrescu, parastas pentru părinți și toți cei adormiți din familie.
 Maria Ciugulea, parastas pentru părinți
 Dr. Monica Moîșa, parastas pentru soțul Vlad Constantin
 Reta Culețu, pomenire pentru soțul Ionel și toți cei adormiți din familie
 Cristian & Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip și cei adormiți din familie
 Eugenia Grabovan, parastas pentru cei adormiți din familie
 Dr. Adela Joantă & Raluca Joantă, parastas pentru sora Crina Ioana și cei adormiți din familie

Situația financiară Iulie-Septembrie 2023

Venituri: **25,354\$**
 Cheltuieli curente: **23,716.65\$**
 Insurance (1st quarter): **3,093.25\$**
 Cheltuieli pentru participarea la Congresul episcopiei: **1,778\$**
 Aspirator biserică: **799\$**

Deficit: **4,032.90\$**

Reuniunea de Doamne (iulie-septembrie)

Venituri: **3,690\$ (masa de Sf. Maria)**
100\$ (donație + membre)
407.26 (reimbursement pentru cheltuielile de la Masa de Sf. Apostoli)

Total: **4,197.26\$**

Alese mulțumiri se cuvin celor care au donat mesele de Sfinții Apostoli și de Sfânta Maria: Marilena Albulescu (Sfinții Ap.), Marilis Șoitu & Robert Panullo, Mariana Șoitu (Sf. Maria).

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hristu & Violeta Șunda, Sanda Bogdan.

Mulțumim familiei Mirela și Marcel Mila-Rus pentru donarea **unui rând de veșminte preoțești**. Mulțumim lui Cornelia Bațu și familiei Violeta și Hristu Șunda pentru donarea a două reverenzi pentru preotul paroh.

Mulțumim celor care au contribuit la înlocuirea scaunelor din biserică: Dr. Ilmana Fulger, Grigore & Vasilichia Burdea, Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dr. Daniel & Alina Manea, Dumitru & Victoria Ionescu, Ruslan & Andreana Ruslan, Bogdan & Anca Stanciu, Dr. Irina Irimescu.

MEMBRIA (sau Cotizația) la Parohie

Reamintim faptul că **Membria pe anul 2023** este de **225\$/an** pentru persoanele care lucrează și de **125\$/an** pentru studenți și pensionari. Din sumele încasate pentru membraie, 85 \$/membru sunt trimiși la episcopie (datoriile parohiei față de episcopie).

Pe cei care doresc să devină membri ai parohiei, îi invităm mai întâi să ia legătura cu preotul paroh pentru completarea formularului de membraie.

MEMBRIA (Cotizația) la Reuniunea de Doamne a Parohiei

Membraia pentru Reuniunea de Doamne este de \$60/an pentru doamnele care lucrează și 45\$/an pentru pensionare și studente. Și în acest caz, din suma încasată pentru membraie, 20\$ se trimit la ARFORA (Asociația Reuniunilor Femeilor Ortodoxe Române din

America de Nord, care este o instituție auxiliară a episcopiei noastre).

Pot deveni membre ale Reuniunii doar doamnele și domnișoarele care sunt deja membre ale parohiei.

**SĂRBĂTORIREA
HRAMULUI PAROHIEI
VA AVEA LOC ÎN DATA
DE 29 OCTOMBRIE
(DUMINICA)**

Prețul unui meniu la banchet este de **65\$ pentru adulți**. Orice donație în plus este încurajată și binevenită.
Vă așteptăm cu drag!

Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Dumitru"

50 West 89th St., New York, NY
tel: 212-874-4490
e-mail: stdumitrunyc@gmail.com
www.stdumitrunyc.org

Episcopia Ortodoxă Română din America
Biserica Ortodoxă Română

"Sfântul Dumitru"

ANIM
718C

să invită la

HRAM
29 OCTOMBRIE
1939-2023
50 West 89th Street, New York, NY

Mare opădător te-a aflat întru primejdiei lumea, Purtătorule
de chinuri, pe tine cel ce ai biruit pe păgâni.
Deci precum mândria lui Ite ai surpat și la luptă îndrăznet
ai făcut pe Nestor, așa, Sfinte Dumitru, roagă-L pe
Hristos Dumnezeu să ne dăruiască neud mare milă.